คนไม่ได้สมาธิสั้นลง เขาแค่มีเหตุผลจะไปที่อื่น

Storytelling ที่ขายได้

เทคนิคเล่าเรื่องทำโพสต์ให้คนหยุดอ่าน ในวันที่ฟีดเต็มไปด้วยคอนเทนต์ AI

กิตติพงศ์ ภูริเดช

ทาลิรา บุ๊คส์
TALIRA BOOKS

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ — ฟีดไม่ได้เกลียดคุณ มันแค่ให้ทางเลือกเขามากเกินไป 4

บทที่ 1 — คนไม่ได้สมาธิสั้นลง แต่เขามีเหตุผลจะไปที่อื่นทุก 47 วินาที 13

บทที่ 2 — สี่สถิติที่ทุกคอร์สอ้าง แต่ไม่มีอยู่จริง 27

บทที่ 3 — กติกาใหม่ปี 2569: แพลตฟอร์มลงโทษคนก๊อป คนอ่านลงโทษคนที่ดูเหมือนเครื่อง 44

บทที่ 4 — คนที่จมอยู่ในเรื่อง จะเถียงน้อยลง 64

บทที่ 5 — ความอยากรู้ไม่ได้เกิดตอนคุณปิดข้อมูล แต่เกิดตอนเขารู้ว่าตัวเองไม่รู้อะไร 83

บทที่ 6 — เรื่องมีรูปทรง และรูปทรงย่อลงใส่โพสต์เดียวได้ 100

บทที่ 7 — บรรทัดแรก: บอกน้อยไปก็แพ้ บอกมากไปก็แพ้ 119

บทที่ 8 — บรรทัดที่สอง: จุดที่คนหายไปมากที่สุดจริง ๆ 143

บทที่ 9 — รายละเอียดเดียวที่ทำให้คนเห็นภาพ ชนะคำขยายสิบคำ 167

บทที่ 10 — จังหวะ: ที่ว่าง ความยาวประโยค และการอ่านออกเสียง 193

บทที่ 11 — ห่อการขายไว้ในของที่เขาอยากได้อยู่แล้ว 222

บทที่ 12 — เร้าใจได้ โดยไม่ต้องโกหกและไม่ต้องขึ้นศาล 245

บทที่ 13 — สายตาที่จับเรื่องได้: ฝึกเห็นวัตถุดิบในวันธรรมดา 266

บทที่ 14 — ชันสูตรโพสต์ที่ตาย 289

บทที่ 16 บทส่งท้าย — สามสิบวันแรก วันละสิบห้านาที 308

บทที่ 1

บทนำ — ฟีดไม่ได้เกลียดคุณ มันแค่ให้ทางเลือกเขามากเกินไป

หนึ่งทุ่มสี่สิบของวันพุธ ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติกหลังร้านที่เพิ่งปิด มือขวาถือมือถือ มือซ้ายยังกำผ้าเช็ดโต๊ะที่ยังไม่ได้บิด

เธอทำน้ำพริกเผาขายมาสี่ปี สูตรของแม่ ปรับเองอีกสองรอบกว่าจะได้ความหวานที่พอดี ขายผ่านเพจที่ตั้งเองตอนที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเพจกับโปรไฟล์ต่างกันตรงไหน

วันนี้เธอโพสต์ตอนห้าโมงเย็นเหมือนทุกวันพุธ รูปกระปุกวางบนเขียงไม้ มุมเดิม แสงเดิม แคปชั่นพิมพ์เองทุกตัวอักษร ไม่ได้ก๊อปใครมา

ตอนนี้ยอดเข้าถึงขึ้นว่า 340

เธอเลื่อนขึ้นไปดูของเดือนที่แล้ว หกร้อยกว่า เลื่อนขึ้นไปอีกเดือน เก้าร้อยกว่า เลื่อนไปจนถึงเดือนมกราคม สองพันสี่

ไม่มีเดือนไหนที่ตกฮวบเลยสักเดือน มันตกทีละนิด นิดพอที่จะหาคำอธิบายให้ตัวเองได้ทุกครั้ง เดือนนี้ฝนตกทั้งเดือน เดือนนั้นใกล้เปิดเทอมคนไม่มีเงิน เดือนโน้นมีข่าวใหญ่กลบทั้งฟีด

พอเรียงหกเดือนมาต่อกันในคืนนี้ คำอธิบายทั้งหกข้อก็หายไปพร้อมกัน เหลือแค่เส้นที่ลาดลงเรียบ ๆ เส้นเดียว

แล้วสมองก็ยื่นคำอธิบายมาให้สองข้อ เร็วมาก แทบจะทันที

ข้อแรก เพจโดนลดการมองเห็นแน่ ๆ

ข้อสอง เราคงเขียนไม่เก่งพอ

ผมอยากให้คุณสังเกตอะไรบางอย่างเกี่ยวกับคำอธิบายสองข้อนั้น มันทำให้รู้สึกแย่พอ ๆ กัน แต่ที่แย่กว่าความรู้สึกคือทั้งสองข้อพาคุณไปแก้ผิดที่ ข้อแรกทำให้คุณไปนั่งหาวิธีเอาชนะระบบที่คุณไม่มีทางเห็น ข้อสองทำให้คุณไปหาคอร์สเพิ่ม แล้วได้สูตร hook มาอีกสิบแบบซึ่งอีกสามเดือนก็จะกลายเป็นเสียงพื้นหลังเหมือนเดิม

คำอธิบายที่ตรงกว่านั้นไม่ได้อยู่ในตัวคุณและไม่ได้อยู่ในอัลกอริทึม มันอยู่ตรงกลางระหว่างสองอย่างนั้น คืออยู่ในสภาพของฟีดที่คุณกำลังยืนอยู่

> คุณไม่ได้กำลังแย่งความสนใจจากคนอ่าน คุณกำลังแย่งกับตัวเลือกอีกล้านอันที่ห่างจากนิ้วโป้งเขาไปแค่ครึ่งเซนติเมตร

ประโยคนี้ฟังดูเหมือนคำปลอบใจ แต่มันไม่ใช่ มันคือการเปลี่ยนโจทย์ และการเปลี่ยนโจทย์คือสิ่งเดียวในหนังสือเล่มนี้ที่ต้องเกิดขึ้นก่อนอย่างอื่นทั้งหมด

เพราะถ้าโจทย์ของคุณคือ "ทำยังไงให้คนหยุด" คุณจะไปจบที่การตะโกน ตัวหนังสือใหญ่ขึ้น สีจัดขึ้น คำว่าด่วนมากขึ้น และคุณจะแพ้ เพราะทุกคนในฟีดก็ตะโกนอยู่แล้ว

แต่ถ้าโจทย์ของคุณคือ "ในโพสต์นี้ เราให้เหตุผลอะไรเขาไปบ้างที่จะเลื่อนผ่าน" งานของคุณจะกลายเป็นงานช่างทันที มันมีจุดให้ชี้ มีที่ให้ซ่อม และมันไม่ต้องรอให้คุณเกิดใหม่เป็นคนมีเสน่ห์